

Παναγιώτης Μουλλάς

Το πιάνο

Διασκευή: Νίκος Τσουκαλάς

Θυμάμαι καλά πώς και πότε άκουσα τη μουσική για πρώτη φορά.

Είναι φθινόπωρο και είναι βράδυ. Κάθομαι στο γραφείο μου και δουλεύω. Διορθώνω ένα κείμενο που είναι δύσκολο και με ταλαιπωρεί πολύ. Τα παράθυρα είναι ανοιχτά. Ξαφνικά, όμορφοι ήχοι έρχονται στα αυτιά μου, μια ωραία μελωδία. Είναι ένα πιάνο και μάλλον είναι κάπου κοντά. Κάποιος παίζει – ή τουλάχιστον προσπαθεί να παίζει – μια σονάτα

του Σούμπερτ. Σταματάει και αρχίζει πάλι από την αρχή. Ξεκινάει και σταματάει. Δεν παίζει τέλεια ή πολύ καλά, αλλά ούτε και χάλια ή άσχημα. Δεν είναι ούτε επαγγελματίας, ούτε αρχάριος. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, παίζει όμορφα.

Βγαίνω στο μπαλκόνι μου. Ο ήχος, η ωραία μουσική, έρχεται από αριστερά, απέναντι από τον δρόμο και μάλλον από τον τελευταίο ή προτελευταίο όροφο μιας γκρίζας πολυκατοικίας. Από πού ακριβώς; Από ποιο διαμέρισμα; Δεν ξέρω, δεν έχω ιδέα.

Στη γειτονιά μου κανείς πια δεν παίζει μουσικό όργανο. Ούτε τραγουδάει. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για το πιάνο ή την κλασική μουσική. Οι άνθρωποι πλέον ακούνε μοντέρνα ή ηλεκτρονική μουσική. Γι' αυτό μου είναι παράξενος ο άγνωστος πιανίστας, ο άνθρωπος που παίζει πιάνο. Μου κάνει εντύπωση. Θέλω να μάθω περισσότερα γι' αυτόν ή γι' αυτήν.

Περνούν μέρες. Δεν ακούγεται ξανά το πιάνο. Και είμαι έτοιμος να το ξεχάσω, όταν ξαφνικά, ένα βράδυ, η σονάτα του Σούμπερτ, αυτή η όμορφη μουσική, ακούγεται πάλι, για δεύτερη φορά. Γιατί πάλι Σούμπερτ; Γιατί ξανά η ίδια μουσική. Κάποιοι λένε ότι ο Σούμπερτ αρέσει πολύ στις γυναίκες. Μήπως αυτός ο πιανίστας δεν είναι πιανίστας, αλλά πιανίστρια; Μήπως είναι γυναίκα;

Μπορεί να είναι κάποια γυναίκα ή κοπέλα από τη γειτονιά. Μπορεί να τη γνωρίζω ήδη, να την ξέρω, να τη συναντάω στον δρόμο, στο σουπερμάρκετ, κάπου στη γειτονιά. Και κάπως έτσι αρχίζω να φαντάζομαι πράγματα γι' αυτή την άγνωστη γυναίκα.

Είναι ξένη και δεν είναι παντρεμένη, δεν έχει άντρα, ούτε κάποια σχέση. Είναι πολύ στεναχωρημένη, λυπημένη, επειδή χώρισε πρόσφατα. Έχει δουλειά και δουλεύει εδώ, κάπου στη δική μου περιοχή ή στη γειτονιά. Γι' αυτό νοικιάζει διαμέρισμα στην γκρίζα πολυκατοικία. Μένει μόνη της στο σπίτι. Το βράδυ γυρίζει από τη δουλειά, μαγειρεύει λίγο φαγητό, διαβάζει ένα βιβλίο ή βλέπει τηλεόραση. Μερικές φορές κάθεται στο πιάνο και παίζει αυτή την υπέροχη μουσική.

Φυσικά, όλα αυτά συμβαίνουν μόνο στο μυαλό μου. Είναι σκέψεις και ιδέες που έχω στο κεφάλι μου, μόνο μία φαντασία. Δεν μπορώ να ξέρω ποιος είναι πίσω από το πιάνο. Μου αρέσει, όμως, πολύ όλο αυτό το παιχνίδι.

Και αυτό ακριβώς το παιχνίδι, αυτό το μυστήριο, είναι που μου δημιουργεί κάτι σαν εμμονή. Θέλω να ακούω συνέχεια το πιάνο. Πηγαίνω στο παράθυρο, βγαίνω στο μπαλκόνι και περιμένω. Περιμένω πολύ, μέχρι να ακούσω ξανά το πιάνο. Όμως η μουσική ακούγεται πια όλο και πιο σπάνια. Κάτι άλλαξε. Κάτι αλλάζει συνέχεια. Το πιάνο αλλάζει συχνά ρυθμό. Μερικές φορές παίζει ασταμάτητα και γρήγορα. Άλλες φορές σταματάει αμέσως ή παίζει πιο αργά. Κάποιες φορές παίζει Σοπέν, άλλες φορές παίζει Μπραμς.

Κάτι συμβαίνει στη ζωή της πιανίστριας μου, της γυναίκας που παίζει τόσο όμορφα πιάνο. Το καταλαβαίνω από τις αλλαγές στις μελωδίες της. Αλλά δεν ξέρω τι είναι αυτό. Όσπου κάποια στιγμή το πιάνο σταματάει ξαφνικά. Απόλυτη ησυχία και ηρεμία. Περιμένω με μεγάλη αγωνία να το ακούσω ξανά, αλλά τίποτα. Το πιάνο δεν το ακούω ποτέ ξανά. Η πιανίστρια σταματάει για πάντα.

Περνάει αρκετός καιρός και καταλαβαίνω ότι όλα τελείωσαν. Η άγνωστη πιανίστρια, η γυναίκα που δεν ξέρω, αλλά γνωρίζω μέσα από τη μουσική της και το πιάνο της, εξαφανίζεται. Σταματάει τόσο απότομα και ξαφνικά, όπως άρχισε.

Η απουσία της μου δημιουργεί μεγάλη στεναχώρια. Νιώθω πολύ λυπημένος, σαν να ζω μια μεγάλη απώλεια. Κάτι λείπει, κάτι φεύγει.

Ένα πρωί βγαίνω από το σπίτι για να πάω στη δουλειά μου. Βλέπω κάτι που με κάνει να σταματήσω έκπληκτος. Μπροστά στην γκρίζα πολυκατοικία, εκεί που κάποτε ακουγόταν το πιάνο, υπάρχουν μαζεμένα στο πεζοδρόμιο πολλά πράγματα: κουτιά, κιβώτια, έπιπλα, συσκευές της κουζίνας. Κάποιοι άνδρες βγάζουν από την πολυκατοικία ένα μεγάλο, μαύρο πράγμα. Είναι ένα πιάνο – το πιάνο της! Το πιάνο που τόσο καιρό άκουγα και γέμιζε τα βράδια μου με όμορφες και γλυκιές μελωδίες.

Εκείνη την ώρα βγαίνει από την πολυκατοικία η καθαρίστρια, μια γυναίκα που δουλεύει σε αυτή την πολυκατοικία για χρόνια. Έρχεται κοντά μου και μου χαμογελάει.

«Καλημέρα», λέει και κοιτάζει το πιάνο.

«Καλημέρα», της απαντάω. «Σε ποιον ανήκει; Ποιος έχει αυτό το πιάνο;» ρωτάω. Περιμένω την απάντησή της με μεγάλη αγωνία και με κομμένη την ανάσα.

«Α, ο κύριος Σίμος», μου λέει. «Ανδρέας Σίμος. Συνταξιούχος δικηγόρος. Μετακομίζει σε κάποιο σπίτι στην παραλία. Τώρα που είναι μεγάλος λέει ότι θέλει να έχει μπροστά του τη θάλασσα».

Δεν λέω τίποτα. Γυρίζω και φεύγω με αργά βήματα. Κλείνω τα μάτια. Βλέπω μια θάλασσα. Μικρά κύματα χτυπούν στην ακτή, στην παραλία. Ο ήλιος δύει, κατεβαίνει σιγά-σιγά και πέφτει πίσω από τα βουνά στο βάθος μακριά. Ο ουρανός είναι κόκκινος. Μια γυναίκα είναι εκεί, δίπλα στη θάλασσα. Περπατάει αργά και βήμα-βήμα μπαίνει στη θάλασσα. Μέχρι που η θάλασσα την καταπίνει ολόκληρη.

[πηγή πρωτότυπου: <https://www.ebooks4greeks.gr/to-piano>]

Ερωτήσεις:

1. Πώς νιώθει ο άντρας όταν ακούει τη μουσική; Γιατί;
2. Γιατί θέλει ο άντρας να ακούει συνέχεια τη μουσική; Τι φαντάζεται; Τι περιμένει;
3. Πώς νιώθει ο άντρας όταν μαθαίνει ότι το πιάνο ανήκει σε έναν γέρο άντρα; Γιατί;